

[Arentoft]

Budtz med, og foruden os var der 7-8 NATO-parlamentarikere. Vi fik lov at se det hele, vi så kommandostation, vi så BMEWS, og vi så detachment nr. 3, og vi fik lov at stille alle de spørgsmål, vi ville. Der var overhovedet intet, man ønskede at skjule for os.

Jeg har kendt en del af de danske forbindelsesofficerer. Jeg tror, at den, der er deroppe i øjeblikket, er den eneste, jeg ikke har kendt og talt med, det følger jeg kun til for fuldstændighedens skyld, fordi jeg gerne vil understrege et par ting af det, forsvarsministeren har sagt i sit indlæg. Jeg vil gerne have lov at gentage nogle af disse ting, fordi de efter min mening bør understreges.

Ministeren siger, at det ikke er et særanliggende mellem USA og Danmark, men et fælles ansvar over for de øvrige NATO-lande. Både hr. Pelle Voigt og hr. Steen Folke vil ligesom prøve at lægge op til, at dette er et rent amerikansk-dansk forhold. Det er det ikke. Der er en overenskomst om de fælles forsvarsområder, men det er først og fremmest et NATO-anliggende.

En anden ting, jeg gerne vil nævne, er det, ministeren siger med hensyn til forbindelsesofficerernes virksomhed. Der vil ministeren gerne fastslå, at arbejdet har været tillidsfuldt og godt, nøjagtig som man kunne forvente det mellem allierede nationer. Som ministeren siger – hvad jeg i øvrigt stillede et tillægsspørgsmål om i spørgetiden engang i januar – indgår denne forbindelsesofficer i staben, og det vil sige, at han er med til stabsmøder, han ser alle stabspapirer og går ind på fuldstændig lige fod med amerikanske officerer, derom ingen tvivl. Han bør deroppe, han tager del i det daglige liv. Det er noget helt specielt, når man lever i et isoleret samfund. Så kan man ikke skjule noget for hinanden. Det vil jeg også gerne have lov at understrege. Forbindelsesofficererne sender, som ministeren også siger, regelmæssige rapporter hjem.

Hvad mange måske heller ikke er klar over, er det, ministeren siger om, at danskere er med i arbejdet deroppe. F.eks. udføres brandtjenesten, bygningstjenesten og forsyningstjenesten i Thule af danskere. Det er en dansk brandchef, der er i Thule; det er nok de færreste klar over.

Ligeledes er der i ministerens redegørelse gjort opmærksom på, hvor vigtigt det er for transportforholdene i Grønland, at man har

disse 2 flyvepladser. Jeg synes, at man også bør nævne den tredje af de 8 amerikanske baser, der var i Grønland under krigen, nemlig Narssarssuaq, som de fleste af dem, der har rejst til Grønland, har haft lejlighed til at stifte bekendtskab med.

Og sidst, men ikke mindst, vil jeg understrege det, ministeren sagde – det kan ikke siges ofte nok, selv om det nok hverken vil trænge ind hos SF eller hos VS – nemlig at Danmark er medlem af NATO og NATO er en forsvarsalliance.

Det fører mig frem til det sidste, jeg gerne vil sige her. Hr. Steen Folke har været så venlig i går at sende mig sin ordførelse til begrundelse af denne forespørgsel, og det vil jeg gerne sige tak for. Jeg kan også se, at hr. Steen Folke har fremlagt den for offentligheden, for den er at læse i Jyllands-Posten i dag under overskriften »Grønland i atomkrigens centrum«. Så har han da fået sat fokus på det.

I den fremstilling er der et par ting, jeg godt vil drage frem. Hr. Steen Folke sagde, at en række militære anlæg spiller en væsentlig rolle i forbindelse med amerikansk atomstrategi, det burde faktisk også give anledning til en del postyr. Det har det altså ikke gjort i 30 år. Der blev nævnt eksemplet med det B-52 fly, der styrtede ned. Der var lidt postyr, men ellers har der ikke været noget som helst. Det postyr, der er opstået, er startet af hr. Steen Folke og hans partifæller.

Hr. Steen Folke siger også, at der er tale om en jordstation, der er uundværlig for amerikansk satellitspionage, samt et kommunikationsanlæg, hvis formål er at formidle angrebsordrer til amerikanske fly, og det kunne også bruges til at videregive meddelelser til vestlige fly. Ja, selvfølgelig, det kan ethvert kommunikationscenter. Det kan videregive meddelelser til andre militære etableringer. Nogle er mere komplicerede end andre, bl.a. fordi mange militære meddelelser sendes i kode og den slags ting. Det gør det mere kompliceret. Skal man have stationer, der kan række Jordan rundt, skal det være satellitter.

Alt dette med ordregivning osv., hvad er det for noget – undskyld, jeg siger det, fordrøkkent sludder at blive ved med at tale om det? Man kan give en ordre over en ganske almindelig telefon. Skal vi forbyde tele-